

عنوان مقاله:

رمانتیسیم در آثار جبران خلیل جبران و سهراب سپهری

محل انتشار:

الدراسات الادبیه (فی اللغة العربیة والفارسیة و تفاعلہما)، دوره 40، شماره 86 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

نویسندگان:

حسین سیدی - دانشگاه فردوسی مشهد، ایران

مینا بهنا - دانشگاه فردوسی مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

به کارگیری برخی از اصول رمانتیسیم یکی از وجوه شعری مشترک دو شاعر برجسته ی ایران و لبنان، سهراب سپهری و جبران خلیل جبران است. مبانی کلی حاکم بر ایدئولوژی این مکتب یعنی آزادی، فردیت، هیجان و احساسات، سیر و سیاحت، سفر جغرافیایی و تاریخی و کشف و شهود به فراوانی در آثار این دو شاعر مشاهده می شود. پژوهش حاضر کوششی است در بازیابی نحوه ی به کارگیری اصول و مبانی رمانتیسیم و بیان وجوه تفاوت و تشابه آن در آثار این دو شاعر. این جستار بر چند فرضیه ی بنیادین استوار بوده است: ۱. سهراب سپهری و جبران خلیل جبران از میان گونه های مختلفی که می توان برای رمانتیسیم قائل شد به طور ویژه به رمانتیسیم آرمان شهری پای بند بوده اند ۲. سفر جغرافیایی و تاریخی و نیز علاقه مندی به زادگاه در آثار هر دو شاعر نمود یافته است. ۳. فردیت در آثار جبران گاه تبدیل به دغدغه ی اجتماعی و مردمی می گردد؛ حال آن که در شعر سپهری همواره فردیت و درون گرایی از نوع کشف و شهود عرفانی پیش چشم خواننده پدیدار می شود. دستاورد علمی این پژوهش نشانگر این مطلب است که مجموعه ی عوامل یاد شده پیرامون مبانی مکتب رمانتیک به صورتی بارز در آثار این دو شاعر بازتاب یافته است.

کلمات کلیدی:

رمانتیسیم، آرمان شهر، سفر، سهراب سپهری، جبران خلیل جبران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1425072>

